

Sabine Vandenberghe – Blankenberge

Tekst: Pietermel Verbeke

De zee is nooit hetzelfde

Sabine, professioneel dagelijks bezig met erfgoed in het Belle Epoquecentrum in Blankenberge, is 48 jaar en al 48 jaar staat de cabine van haar familie op dezelfde plaats: tussen de Pier en de O'Neill beachclub van Blankenberge. De locatie van hun cabine is de 'waterkant', met zicht op zee dus.

Oorspronkelijk was de cabine eigendom van Sabines grootouders, vermoedelijk aangekocht rond haar geboorte (1974). Sabine vertoefde er in haar kinderjaren vele uren, in het gezelschap van haar grootouders, samen met haar neef(je). De ouders moesten immers werken. Later (ongeveer 15 jaar geleden) kocht de familie een tweede cabine aan. Toen haar oma 10 jaar geleden stierf, werd er niet over getwijfeld om de cabine(s) aan te houden.

Sabine heeft heel mooie herinneringen aan haar kindertijd.

In de vakantie ging ze tijdens de week naar de 'Vakantieschool' (De Pinguïn), daarna ging ze naar de cabine, waar na de werkuren ook de ouders samen kwamen.

Voornamelijk in het weekend was er mogelijkheid tot vrij spel. Sabine hield toch enorm van het maken en verkopen van strandbloemen. Ze vermoedt dat ze dit voornamelijk tussen haar 7 en 12 jaar deed. Verder was het putten maken, garnalen vissen, mossels trekken aan de pier, ...Het vrije leven waar ze nu nog steeds erg van houdt.

Daarna deed ze vooral wat meisjes van 13 graag doen: zonnen. Eens ze 14 à 15 jaar was, werd er hard gewerkt als jobstudent. Aan de kust was dit evident. Ze werkte in een speelgoedwinkel, verkocht ijsjes, ... maar na het werk ging ze naar ... de cabine. Toen ze later in een hotel werkte, had ze een gesplitst dienstrooster. In de namiddag was ze vrij, en kon ze naar... de cabine.

Sabine heeft ondertussen een zoon van 15, die ook mee opgroeide aan de cabine. Een tijdje stond er een plooibaar park in de cabine, zodat hij kon slapen. En ook in Blankenberge werd er op de emmer geplast: een plastic zakje werd in een emmertje gehangen. In die zak kwam een hoopje zand, en daarin werd geplast.

Zodra het weer het toelaat, gaat Sabine na haar werk naar de cabine. De fiets op aan het Belle Epoquecentrum en een paar minuten later geniet ze van de avond op het strand. Zoonlief doet ondertussen ook vakantiejob in de vroege uurtjes, maar kan in de namiddag naar het strand. Hij spreekt er af met de vrienden, ze nemen elk een drankje mee. De muziekbbox is daarbij onontbeerlijk, maar Sabine vindt het wel belangrijk dat ze hiermee geen overlast bezorgen en hun afval netjes opruimen. Zoals het echte zeemensen betaamt, is heel het gezin lid van de beachclub en worden ook daar heerlijke uurtjes doorgebracht.

De cabines worden meestal half mei opgezet, en blijven staan tot eind september. Ze betalen iemand voor opslag in de winter, en het opzetten en afbreken van de cabines. De prijs hiervoor valt best mee, en op die manier zijn er geen zorgen. Ook toen in mei '22 het dak weg waaide tijdens een storm, konden ze rekenen op die persoon om alles weer in orde te brengen. Als de cabine geschilderd moet worden, wordt dit ook doorgegeven aan die persoon.

Behalve in de examenperiode, is Sabine al die tijd te vinden aan de cabine. In september gebeurt dat echter niet veel meer 's avonds: het zand wordt wak en het is niet meer aangenaam. In september wordt er vooral in de weekends overdag genoten van de nazomer.

De cabine is voor haar familie vooral functioneel: alle materiaal staat er. Alleen de handdoeken en de zwemkledij gaan mee om te wassen. Er staat een frigobox, dus drank en koelelementen volstaan om een fris drankje te nuttigen. En de man van Sabine komt na zijn werk wel eens aanzetten met een flesje witte wijn voor bij de garnaaltjes... Er is ook het handige gordijntje waarachter je je makkelijk kan verkleden.

De burens kennen ze al vele jaren. Gezien het om individuele eigendommen gaat, blijven het dezelfde mensen. Er wordt wel eens samen geaperitiefd, er wordt samen gewandeld en elk jaar kijken ze samen naar de bloemenstoet.

'De cabine zal ik nooit wegdoen. Al kan ik maar één dag per week langsgaan, ik houd ze aan. Het zou dom zijn om ze weg te doen. We stonden jaren op de wachtlijst voor een plaatsje aan de waterkant, dan zou het terug naar af zijn'.

Door de werken aan de Pier staan de cabines dit jaar ('22) anders opgesteld, met de achterkant naar de Pier. De cabine ving dus 'andere wind', en het dak waaide af tijdens een storm. Misschien hierdoor dat het dak afwaaide, omdat ze anders gericht zijn naar de wind.